

ਸਮਾਂਤਰ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ - ਨੰਬਰ ਚਾਰ

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀਆਂ ਬੁਨਿਆਦਾਂ ਅਤੇ ਭੁੱਲ ਜਾਣ ਦਾ ਸੰਕਟ: ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸ ਤੋਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ

Jeff Pippenger

2023-08-08

ਉਹ ਗਿਆਨ ਕਿਸ ਨੂੰ ਸਿਖਾਵੇਗਾ? ਅਤੇ ਉਹ ਸਿੱਖਿਆ ਕਿਸ ਨੂੰ ਸਮਝਾਵੇਗਾ? ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜੇ ਦੁੱਧ ਤੋਂ ਛੁਡਾਏ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਛਾਤੀਆਂ ਤੋਂ ਹਟਾਏ ਗਏ ਹਨ।

ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਕਮ ਉੱਤੇ ਹੁਕਮ, ਹੁਕਮ ਉੱਤੇ ਹੁਕਮ; ਪੰਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪੰਕਤੀ, ਪੰਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪੰਕਤੀ; ਇੱਥੇ ਥੋੜ੍ਹਾ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਥੋੜ੍ਹਾ।

ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹਕਲਾਉਂਦੇ ਹੋਠਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਭਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਇਸ ਲੋਕ ਨਾਲ ਬੋਲੇਗਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਉਹ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਥੱਕਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ; ਅਤੇ ਇਹ ਹੀ ਤਾਜ਼ਗੀ ਹੈ; ਤਦ ਵੀ ਉਹ ਸੁਣਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ।

ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਬਚਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਹੁਕਮ ਉੱਤੇ ਹੁਕਮ, ਹੁਕਮ ਉੱਤੇ ਹੁਕਮ; ਪੰਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪੰਕਤੀ, ਪੰਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪੰਕਤੀ; ਇੱਥੇ ਥੋੜ੍ਹਾ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸੀ; ਤਾਂ ਜੇ ਉਹ ਜਾਣ, ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਡਿੱਗ ਪੈਣ, ਅਤੇ ਟੁੱਟ ਜਾਣ, ਅਤੇ ਫੰਧੇ ਵਿੱਚ ਫਸ ਜਾਣ, ਅਤੇ ਫੜੇ ਜਾਣ। ਯਸਾਯਾਹ 28:9-13।

ਯਸਾਯਾਹ ਦੀਆਂ ਇਹ ਆਖ਼ਤਾਂ ਹੱਥਕੁਕ ਦੀਆਂ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਮੁੜ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਮੈਨੂੰ ਕੇਵਲ ਇਹੀ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਆਖ਼ਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਬਿੰਦੂ ਲੈ ਕੇ ਵਰਤਮਾਨ ਚਰਚਾ ਵਿੱਚ ਜੋੜਾਂ। ਇਹ ਅੰਸ਼ ਇੱਕ ਐਸੀ ਕੌਮ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਪਰਖ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ "ਜਾਣ, ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਡਿੱਗ ਪੈਣ, ਅਤੇ ਟੁੱਟ ਜਾਣ, ਅਤੇ ਫਾਹੇ ਵਿੱਚ ਫੱਸਣ, ਅਤੇ ਫੜੇ ਜਾਣ।" ਉਹ ਐਸੀ ਕੌਮ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਪਰਖ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਹੋਈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਿਸ ਨੂੰ "ਸਿਖਾਉਣ" ਅਤੇ "ਗਿਆਨ" ਜਾਂ "ਉਪਦੇਸ਼" ਨੂੰ "ਸਮਝਾਉਣ" ਦਾ ਯਤਨ ਕਰੇਗਾ। ਇਹ ਇੱਕ ਐਸੀ ਪਰਖ ਸੀ ਜੋ ਗਿਆਨ ਦੇ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਉਹੀ ਪਰਖ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਬਾਰਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀਮਾਨਾਂ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੇ ਨਬੀ ਸਹਿਮਤ ਹਨ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦੇ ਹਨ। ਦਾਨੀਏਲ ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ "ਬੁੱਧੀਮਾਨ" ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਪਰ "ਦੁਸ਼ਟ" ਗਿਆਨ ਦੇ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ।

ਯਸਾਯਾਹ ਦੇ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪਰਖ "ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਬਚਨ" ਦੁਆਰਾ ਹੋਈ, ਜਿਸ ਨੂੰ "ਉਹ ਸੁਣਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ।" ਅਤੇ "ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਬਚਨ" ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ "ਗਿਆਨ" ਦੇ ਵਾਧੇ ਨੂੰ "ਸਮਝਣ" ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣਾ ਸੀ, ਉਹ ਬਾਈਬਲਕ ਨਿਯਮ ਸੀ ਜੋ ਇਹ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਇਕਸਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਯਸਾਯਾਹ ਦੇ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਜੇ ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਲੜੀ ਨੂੰ "ਥੋੜ੍ਹਾ ਇੱਥੇ, ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਉੱਥੇ" ਖੋਜਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਉਹ ਬਚਨ ਜਿਸ ਨੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਪਰਖ ਉਤਪੰਨ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਇੱਥੋਂ ਅਤੇ ਉੱਥੋਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਲੜੀਆਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਧੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੁਣੀਆਂ ਗਈਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀਆਂ ਲੜੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਹੋਰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀਆਂ ਲੜੀਆਂ ਦੇ ਸਮਾਂਤਰ ਰੱਖਣਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਲੜੀ ਉੱਤੇ ਲੜੀ ਰੱਖਣ ਦੇ ਯਤਨ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਅਸਲ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਨਿਯਮ, ਜੋ "ਉਪਦੇਸ਼" ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਕੱਠੇ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਥੇ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਯਸਾਯਾਹ ਦੀਆਂ ਉਹ ਕੁਆਰੀਆਂ ਜੋ ਇਸ ਪਰਖ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਅਸਫਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਤਿਹਾਸ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਂਦਾ ਹੈ।

“ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਡਰ ਨਹੀਂ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਰਾਹ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਈਏ ਜਿਸ ਰਾਹ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸਾਡੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਪਿਛਲੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨੂੰ।” Life Sketches, 196.

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਗੜਬੜ ਦਾ ਕਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਇੱਕ ਅਡੋਲ ਆਧਾਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਹਰ ਨਬੀ ਉਸੇ ਹੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰੇਖਾ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਭ ਉਸ ਰੇਖਾ ਉੱਤੇ ਇਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦੇ, ਪਰ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਉਹੀ ਇਕ ਰੇਖਾ ਸਦਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹਨ ਜੋ ਕਿਰਪਾ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਖਰੀ ਸੱਤ ਬਿਪਤਾਵਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਮਾਪਨ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੂਜੇ ਆਗਮਨ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਨਬੀ ਦੀ ਕਥਾ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਉਸ ਰੇਖਾ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਬੀ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ, ਜਾਂ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ, ਵੈਟੀਕਨ, ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਸ਼ਟਰ, ਧਰਤੀ ਦੇ ਵਪਾਰੀਆਂ ਜਾਂ ਇਸਲਾਮ ਬਾਰੇ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਉਹੀ ਇਕ ਰੇਖਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਮਲਾਕੀ ਦਾ ਏਲੀਆਹ ਸੰਦੇਸ਼, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅਧਿਆਇ ਇੱਕ, ਚੌਦਾਂ ਅਤੇ ਅਠਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਦਾਨੀਏਲ ਗਿਆਰਾਂ ਅਤੇ ਬਾਰਾਂ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼—ਇਹ ਸਭ ਇਕੋ ਹੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਇਕੋ ਹੀ ਰੇਖਾ ਹਨ, ਪਰ ਕਥਾ ਵਿੱਚ ਹਰ ਇੱਕ ਦਾ ਆਪਣਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਯੋਗਦਾਨ ਹੈ।

ਉਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਦੇਸ਼ ਬਾਰੇ ਜੋ ਗੱਲ ਲਗਭਗ ਸਰਵਸਾਧਾਰਣ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਸਮਝੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੇਵਲ ਮਨੁੱਖੀ ਕਿਰਪਾ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪੂਜਾ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਦਾ ਹੀ ਕਿਰਪਾ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਜਲਦੀ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਕਿਰਪਾ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਦੇ ਸ਼ਾਇਦ ਸਭ ਤੋਂ ਸਪਸ਼ਟ ਉਦਾਹਰਨ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਾਂਗੇ।

ਜੇ ਅਧਰਮੀ ਹੈ, ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਅਧਰਮੀ ਹੀ ਰਹੇ; ਅਤੇ ਜੇ ਅਸ਼ੁੱਧ ਹੈ, ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਅਸ਼ੁੱਧ ਹੀ ਰਹੇ; ਅਤੇ ਜੇ ਧਰਮੀ ਹੈ, ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਧਰਮੀ ਹੀ ਰਹੇ; ਅਤੇ ਜੇ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ, ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਹੀ ਰਹੇ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ 22:11.

ਪਰੀਖਿਆਕਾਲ ਦੇ ਅੰਤ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਉੱਪਰਲੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਗਿਆਰਵੇਂ ਪਦ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਵਿੱਚੋਂ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੇਵਕਾਂ ਲਈ ਮੋਹਰ-ਰਹਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਚੇਤਾਵਨੀ-ਭਰਿਆ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਖਿਆ, “ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਬਚਨਾਂ ਨੂੰ ਮੁਹਰਬੰਦ ਨਾ ਕਰ; ਕਿਉਂਕਿ ਸਮਾਂ ਨੇੜੇ ਹੈ। ਜੇ ਅਧਰਮੀ ਹੈ, ਉਹ ਅਧਰਮ ਹੀ ਕਰਦਾ ਰਹੇ; ਅਤੇ ਜੇ ਅਸ਼ੁੱਧ ਹੈ, ਉਹ ਅਸ਼ੁੱਧ ਹੀ ਰਹੇ; ਅਤੇ ਜੇ ਧਰਮੀ ਹੈ, ਉਹ ਧਰਮ ਹੀ ਕਰਦਾ ਰਹੇ; ਅਤੇ ਜੇ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ, ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਹੀ ਰਹੇ।” ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 22:10, 11.

ਸੱਤ ਆਖਰੀ ਬਿਪਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਹਿਲਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ “ਸਮਾਂ ਨੇੜੇ ਹੈ,” ਤਦ “ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ” (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ), ਜੋ ਮੁਹਰਬੰਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਖੋਲ੍ਹੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਜੋ ਮੁਹਰਬੰਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਸੱਤ ਗਰਜਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਹੈ।

ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਲਵਾਨ ਦੂਤ ਨੂੰ ਅਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਉਤਰਦਾ ਵੇਖਿਆ, ਜੋ ਬੱਦਲ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਇੰਦਰਪਨਠ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਮੁਖ ਸੂਰਜ ਵਰਗਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੈਰ ਅੱਗ ਦੇ ਥੰਮ੍ਹਾਂ ਵਰਗੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਪੁਸਤਕ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੋਈ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸੱਜਾ ਪੈਰ ਸਮੁੰਦਰ ਉੱਤੇ, ਅਤੇ ਖੱਬਾ ਪੈਰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਪੁਕਾਰਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਸ਼ੇਰ ਗੱਜਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਪੁਕਾਰਿਆ, ਤਾਂ ਸੱਤ ਗੜਗੜਾਹਟਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਉਚਾਰੀਆਂ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਸੱਤ ਗੜਗੜਾਹਟਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਉਚਾਰ ਚੁੱਕੀਆਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਲਿਖਣ ਹੀ ਲੱਗਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ, “ਜੇ ਕੁਝ ਸੱਤ ਗੜਗੜਾਹਟਾਂ ਨੇ ਉਚਾਰਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਹਰਬੰਦ ਕਰ ਦੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਨਾ ਲਿਖ।” ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ 10:1-4।

ਮਨੁੱਖੀ ਪਰਖ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਦੋਂ “ਸਮਾਂ ਨੇੜੇ ਹੈ,” ਤਦ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਾਈਬਲੀ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਅਨਮੋਚਨ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ “ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਜੋ ਛੇਤੀ ਹੀ ਹੋਣੀਆਂ ਹਨ” ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰੇਗੀ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਖੀ ਦੇ ਦਸਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦੂਤ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਸਿੰਘ ਵਾਂਗ ਪੁਕਾਰ ਕੀਤੀ।

“ਉਹ ਬਲਵਾਨ ਦੂਤ ਜਿਸ ਨੇ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ, ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਤੋਂ ਘੱਟ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਆਪਣਾ ਸੱਜਾ ਪੈਰ ਸਮੁੰਦਰ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਖੱਬਾ ਸੁੱਕੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰੱਖਣਾ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨਾਲ ਮਹਾਨ ਸੰਘਰਸ਼ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਦਿੱਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਭਾਗ ਨਿਭਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸਰਵੋਚ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਘਰਸ਼ ਯੁੱਗੋਂ-ਯੁੱਗ ਹੋਰ ਬਲਵਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਦਿੱਸ਼ਾਂ ਤਕ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੱਲਦਾ ਰਹੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਅੰਧਕਾਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਚਤੁਰ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਆਪਣੀ ਚਰਮ ਸੀਮਾ ਤਕ ਪਹੁੰਚੇਗੀ। ਸ਼ੈਤਾਨ, ਦੁਸ਼ਟ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਇਕੱਠਾ ਹੋ ਕੇ, ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਵੇਗਾ ਜੇ ਸੱਚ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ। ਪਰ ਉਹ ਬਲਵਾਨ ਦੂਤ ਧਿਆਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਪੁਕਾਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੱਚ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜੋੜ ਲਿਆ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ।” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ “ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ” ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ “ਸ਼ੈਤਾਨ” ਧੋਖਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਧੋਖੇ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ “ਸੱਚਾਈ” ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਦੂਜੇ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਦੇ ਉਸ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ “ਸੱਚਾਈ” ਸ਼ਬਦ, ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਨੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਉਲੇਖ ਕੀਤਾ, ਮੁੱਖ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਸੱਚਾਈ” ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਤਿੰਨ ਇਬਰਾਨੀ ਅੱਖਰਾਂ ਨਾਲ ਬਣਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਕੋਈ ਬਾਈਬਲਕ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਉਲੇਖ ਦੇ ਨਿਯਮ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਹ ਸੱਚਾਈ, ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ ਇੱਕ ਗੁਣ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਉਹੀ ਸੱਚਾਈ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਤੀਬਰ ਭਰਮ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?

ਹੁਣ, ਹੇ ਭਰਾਵੇ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਆਗਮਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਸਾਡੇ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਤਾਂ ਜਲਦੀ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਡਿਗਮਿਗਾਓ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਘਬਰਾਓ—ਨਾ ਕਿਸੇ ਆਤਮਾ ਦੁਆਰਾ, ਨਾ ਕਿਸੇ ਬਚਨ ਦੁਆਰਾ, ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਚਿੱਠੀ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਮਾਨੋ ਸਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਹੋਵੇ—ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦਾ ਦਿਨ ਨਜ਼ਦੀਕ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੋਵੇ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੋਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਧੋਖਾ ਨਾ ਦੇਵੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਦਿਨ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ਜਦ ਤਕ ਪਹਿਲਾਂ ਧਰਮ-ਤਿਆਗ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਪਾਪ ਦਾ ਉਹ ਮਨੁੱਖ, ਨਾਸ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਪ੍ਰਗਟ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ; ਜੇ ਹਰ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਉਠਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਹਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਜਿਸ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ; ਇਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸਦਾ ਸੀ? ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਚੀਜ਼ ਉਸ ਨੂੰ ਰੋਕ ਰਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਧਰਮ ਦਾ ਭੇਦ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਾਰਜ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਕੇਵਲ ਉਹ ਜੋ ਹੁਣ ਰੋਕ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਦ ਤਕ ਰੋਕੇ ਰੱਖੇਗਾ ਜਦ ਤਕ ਉਹ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਟਾ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਅਤੇ ਤਦ ਉਹ ਦੁਸ਼ਟ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਦੀ ਸਾਂਸ ਨਾਲ ਨਾਸ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਗਮਨ ਦੀ ਪ੍ਰਭਾ ਨਾਲ ਨਸ਼ਟ ਕਰੇਗਾ; ਅਰਥਾਤ ਉਹ, ਜਿਸ ਦਾ ਆਗਮਨ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਕਾਰਜ ਅਨੁਸਾਰ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਅਤੇ ਝੂਠੇ ਅਚਰਜਾਂ ਸਮੇਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਨਾਸ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ ਅਧਰਮ ਦੇ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਛਲ ਨਾਲ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੱਚ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਬਚਾਏ ਜਾਣ। ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਣ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਬਲਵਾਨ ਭਰਮ ਭੇਜੇਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਝੂਠੇ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ; ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸਾਰੇ ਦੰਡ ਦੇ ਯੋਗ ਠਹਿਰਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੱਚ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਅਧਰਮ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਰੱਖੀ। 2 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 2:1-12.

ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਹ ਅੰਸ਼ ਹੱਥਕੂਕ ਦੀਆਂ ਸਾਰਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਚਰਚਿਤ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਸਥਾਨ ‘ਤੇ ਅਸੀਂ ਕੇਵਲ ਸੰਖੇਪ ਟਿੱਪਣੀ ਹੀ ਕਰਾਂਗੇ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ “ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਅਦਭੁਤ ਕਾਰਜ” ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਹੀ ਪੌਲੁਸ ਦਾ “ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਕਾਰਜ, ਜੋ ਸਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਅਤੇ ਝੂਠੇ ਅਚਰਜਾਂ ਸਮੇਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ” ਹੈ। ਸਿਸਟਰ

ਵਾਈਟ ਅਤੇ ਪੌਲੁਸ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਇਹ ਭ੍ਰਮਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਾਰਜ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

“ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਥਾ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੁਆਰਾ, ਸਾਡਾ ਰਾਸ਼ਟਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਧਰਮਿਕਤਾ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਖ ਕਰ ਲਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਵਾਦ ਉਸ ਖੱਡ ਦੇ ਪਾਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾ ਕੇ ਰੋਮੀ ਸੱਤਾ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਥਾਹ ਖੱਡ ਦੇ ਪਾਰ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਸਪਿਰਿਚੁਅਲਿਜ਼ਮ ਨਾਲ ਹੱਥ ਮਿਲਾਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਇਸ ਤਿਹਰੇ ਸੰਘ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ ਸਾਡਾ ਦੇਸ਼ ਇੱਕ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਅਤੇ ਗਣਤੰਤਰਕ ਸਰਕਾਰ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਹਰ ਸਿਧਾਂਤ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਪਾਪਾਈ ਝੂਠਾਂ ਅਤੇ ਭ੍ਰਮਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਰ ਲਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰੇਗਾ, ਤਦੋਂ ਅਸੀਂ ਜਾਣ ਸਕਾਂਗੇ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਅਦਭੁਤ ਕਰਿਆਸ਼ੀਲਤਾ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅੰਤ ਨੇੜੇ ਹੈ।” Testimonies, volume 5, 451.

ਬੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਦੇ ਇਸ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਅਸੀਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਪੌਲੁਸ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਪੋਪ ਦੀ ਪਛਾਣ ਚਾਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਉਪਾਧੀਆਂ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪੋਪ “ਪਾਪ ਦਾ ਮਨੁੱਖ” ਹੈ, ਉਹ “ਨਾਸ ਦਾ ਪੁੱਤਰ” ਹੈ, ਉਹ “ਅਧਰਮ ਦਾ ਭੇਦ” ਹੈ ਅਤੇ “ਉਹ ਦੁਸ਼ਟ” ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰ ਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਪੌਲੁਸ ਪੋਪ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਵੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੋਪ, (ਜੇ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ) “ਆਪਣੇ ਹੀ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।”

ਪੋਪ “ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ,” ਅਤੇ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਬਾਈਬਲੀ ਸਬੂਤ ਹੈ—ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕੱਲਾ ਬਾਈਬਲੀ ਸੱਚ ਨਹੀਂ; ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਬਾਈਬਲੀ ਸੱਚ ਕਿ ਰੋਮੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦਾ ਪੋਪ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਾਲਾ ਮਸੀਹ-ਵਿਰੋਧੀ ਹੈ, ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਸੱਤ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਤੇ ਸਿੱਧੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ “ਸਮੇਂ” ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਾਪਾਈ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭੁਤਾਈ ਕਰੇਗੀ—ਉਹੀ “ਸਮਾਂ” ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖਤਾ ਹਨੇਰੇ ਯੁੱਗਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਪੋਪ ਨੂੰ ਪਾਪਾਈ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੁੜ ਮੁੜ ਉਸ “ਸਮੇਂ” ਦੀ ਠੀਕ ਮਿਆਦ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ—538 ਤੋਂ 1798 ਤੱਕ—ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਪਾਪਾਈ ਸੰਸਾਰ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰੇਗੀ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਪੌਲੁਸ ਇਹ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪੋਪ ਹੀ ਹੈ ਜੋ “ਹਰ ਉਸ ਤੋਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜਿਸ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਉੱਚਾ ਚੁੱਕਦਾ ਹੈ; ਇਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਾਂਗ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ।” ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ, ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਮਸੀਹ-ਵਿਰੋਧੀ ਇੱਕ ਧਾਰਮਿਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਉਹ ਨਾ ਕੋਈ ਹਿਟਲਰ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਸਿਕੰਦਰ ਮਹਾਨ। ਇਸ ਨਾਲ ਪੋਪ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਹੋਰ ਵੀ ਸੰਕੁਚਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਧਾਰਮਿਕ ਜ਼ਾਲਮ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਹ ਐਸਾ ਧਾਰਮਿਕ ਜ਼ਾਲਮ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਮੰਦਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ। ਮਸੀਹ-ਵਿਰੋਧੀ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਸੀਹੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਦੋਂ ਪੋਪ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਮਸੀਹੀ ਕਲੀਸਿਆ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਉਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਉਸ ਸੁਭਾਵ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਉੱਤੇ ਬੈਠਣ ਅਤੇ ਸਭ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਦਾਨੀਏਲ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਬਾਈਬਲੀ ਵਿਆਖਿਆਕਾਰ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੋਪ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਤਮਮੁਗਧ ਹੈ, ਤਾਂ ਪੌਲੁਸ ਸਿਰਫ਼ ਦਾਨੀਏਲ 11 ਵਿੱਚ ਪੋਪ ਦੇ ਦਾਨੀਏਲ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਵਰਣਨ ਨੂੰ ਹੀ ਉਧਾਰਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਦਾਨੀਏਲ ਇਉਂ ਲਿਖਦਾ ਹੈ:

“ਅਤੇ ਉਹ ਰਾਜਾ ਆਪਣੀ ਹੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰੇਗਾ; ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਰ ਇੱਕ ਦੇਵਤੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਠਹਿਰਾਏਗਾ, ਅਤੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਚੰਭੇ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬੋਲੇਗਾ, ਅਤੇ ਜਦ ਤੱਕ ਕ੍ਰੋਧ ਪੂਰਾ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤੱਕ ਉਹ ਫਲਦਾ-ਫੂਲਦਾ ਰਹੇਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਦਾਨੀਏਲ 11:36.”

ਜਦੋਂ ਪੌਲਸ ਪੋਪ ਦੇ ਆਤਮਮੇਹੀ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਆਯਤ ਦਾ ਭਾਵਾਰਥ ਦੱਸਦਿਆਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੋਪ ਹੀ ਉਹ ਹੈ ਜੋ "ਵਿਰੋਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਰ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਹਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਜਿਸ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ; ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਾਂਗ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ।" ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਉਹ ਆਯਤ ਜੋ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ, "ਸਮੇਂ" ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ "ਪ੍ਰਗਟ" ਕਰੇ ਕਿ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਹੀ ਮਸੀਹ-ਵਿਰੋਧੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ "ਫਲਦੀ-ਫੂਲਦੀ" ਰਹੇਗੀ ਜਦ ਤੱਕ "ਕ੍ਰੋਧ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ।"

"ਕ੍ਰੋਧ" 1798 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ; ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਦਾਨੀਏਲ (ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਦਾਨੀਏਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਸੱਤ ਸਿੱਧੇ ਸਥਾਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ 1260 ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਉਲੇਖ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ), ਤੱਥਾਪਿ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਾਪਾਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 1798 ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ "ਇੱਕ ਘਾਤਕ ਘਾਅ" ਲੱਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਯੂਹੰਨਾ ਇਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਆਯਤ ਪਾਪਾਈ ਰਾਜ ਦੇ ਕਾਲ ਦੇ ਅੰਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਉਸ ਰਾਜ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ।

ਇਸ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਪੌਲਸ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ 538 ਵਿੱਚ ਪਾਪਸੀ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਉੱਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕੇ ਰੱਖੇਗੀ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉਠਾਇਆ, "ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਿ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸੀਆਂ ਸਨ?" ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ "ਕੀ ਰੋਕ ਰਿਹਾ ਹੈ" (ਅਰਥਾਤ ਰੋਕਦਾ ਹੈ) ਪਾਪਸੀ ਨੂੰ, ਜਦ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ "ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਨਾ ਹੋਵੇ।" ਉਹ ਸ਼ਕਤੀ ਜੋ ਪਾਪਸੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੇ ਪਾਪਸੀ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਉੱਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸੰਸਾਰ ਉੱਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਰੱਖਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪੌਲਸ ਨੇ ਇਹ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ। ਉਹ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਸੀ। ਪੌਲਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਪਾਪਸੀ ਵੱਲੋਂ ਸੰਸਾਰ ਉੱਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਨੂੰ "ਰਾਹ ਵਿੱਚੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।"

ਇਹੀ ਸਮਝ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਇਹ ਪਛਾਣਣ ਲਈ ਲੈ ਗਿਆ ਕਿ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ "the daily" ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਕਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਸੀ। ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਸਮਝਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਹੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਸਮਝਾਂ, ਦਾਨੀਏਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਬਾਰੇ ਉਸ ਦੀ ਸਮਝ ਉੱਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਅਤੇ ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ ਦੀਆਂ ਦੋ ਉਜਾੜ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਬੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਵਾਲੇ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਮਿਲਰ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹੋਇਆ (ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਦੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਹਰ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪੋਪ ਹੀ ਮਸੀਹ-ਵਿਰੋਧੀ ਸੀ); ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਕਿ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਉਹ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ ਜੋ ਪਾਪਾਈ ਰਾਜ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਪੌਲਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਉੱਤੇ ਪਾਪਾਈ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਆਰੋਹਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਹਟਾਇਆ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅਤੇ "the daily" ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਾਪਾਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਨੀਆ ਉੱਤੇ ਕਾਬੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ "the daily" ਨੂੰ "ਹਟਾਇਆ ਜਾਣਾ" ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ। ਪੌਲਸ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੇ ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਦਾਨੀਏਲ ਦਾ "the daily" ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਇਹ ਪਛਾਣ ਸਕਿਆ ਕਿ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀਆਂ ਦੋ ਉਜਾੜ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਅਤੇ ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ ਸਨ। ਇਹ ਸੱਚਾਈ ਮਿਲਰਾਈਟ ਅੰਦੋਲਨ ਦੀ ਨੀਂਹ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਅੱਜ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਮਿਲਰ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦਾਨੀਏਲ ਵਿੱਚ "the daily" ਬਾਰੇ ਮਿਲਰ ਦੀ ਸਮਝ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਦੀ ਇਹ ਸਮੀਖਿਆ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਪੌਲਸ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਾਪਾਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਉਠਾਣ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਹਟਾਏ ਜਾਣ ਤੱਕ "ਰੋਕਦੀ" ਹੈ, ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਸੀ—ਅਤੇ ਇਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਬਾਰੇ ਮਿਲਰ ਦੀ ਸੋਚ ਦਾ ਸਹੀ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ "ਰੋਜ਼ਾਨਾ" ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਮਿੱਲਰ ਨੇ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ ਸਮਝ ਲਿਆ, ਜੋ ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ ਦੇ ਰਾਜ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਉਜਾੜ ਦੇ ਘਿਣੈਣੇ ਪਦਾਰਥ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਸੀ, ਤਦ ਉਹ

ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਰਾਜਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਸਕਿਆ; ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਦਾ ਮਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰੂਨੀ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਖੁਲ੍ਹਦਾ ਗਿਆ, ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਜੋ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੀਆਂ ਨੀਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਸੱਚਾਈਆਂ 1843 ਅਤੇ 1850 ਦੇ ਅਗਵਾਈ ਚਾਰਟਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਉੱਤੇ ਅੰਕਿਤ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਉਹ ਸੱਚਾਈਆਂ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੀ ਨੀਹ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ "ਸਮੇਂ" ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸਨ। ਜਿਸ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨੀਹਾਂ ਰੱਖੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਉਹ ਹੱਕੂਕ ਦੀਆਂ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਚਰਚਾ ਹੈ।

ਹੱਕੂਕ ਦੀਆਂ ਪੱਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਨੇਹ ਸਮੇਂ ਉੱਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਸੰਰਚਨਾ ਉਤਪੰਨ ਕੀਤੀ ਜੋ ਆਖਰੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਲਈ ਉਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਪਛਾਣਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੇਹਾਂ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇੱਕ ਪਹਿਲੀ ਸੱਚਾਈ ਸੀ ਜੋ ਨੇਹ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਪੱਥਰ ਸੀ, ਪਰ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ "ਰੋਜ਼ਾਨਾ" ਮਿਲਰ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਸੱਚਾਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਸੱਚਾਈ ਜੋ ਉਸ ਨੇਹ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪੱਥਰ ਬਣਨੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਮਿਲਰ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਲੇਵੀਅਸ ਛੱਬੀ ਦੇ "ਸੱਤ ਸਮੇਂ" ਸਨ; ਪਰ "ਰੋਜ਼ਾਨਾ" ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਤੋਂ ਬਿਨਾ, ਮਿਲਰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਉਸ ਸੰਰਚਨਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਲਈ ਪਛਾਣਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕੇ। ਉਸ ਦੀ ਸੰਰਚਨਾ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨੂੰ ਦੋ ਉਜਾੜ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਪਰਿਪ੍ਰੇਖ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਮਿਲਰ ਅਜਗਰ (ਮੂਰਤੀਪੁਜਕ ਰੋਮ) ਅਤੇ ਜਾਨਵਰ (ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ) ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਤੀਜਾ ਦੂਤ ਅਜਗਰ (ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਸ਼ਟਰ), ਜਾਨਵਰ (ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ), ਅਤੇ ਝੂਠੇ ਨਬੀ (ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ) ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਪਾਇਨੀਅਰ ਚਾਰਟਾਂ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ—ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਸਾਰੀਆਂ—ਸਮੇਂ-ਸੰਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦੀ ਖੁਦ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਲੋੜੀਂਦੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕਦੇ ਜਾਂਚ ਹੀ ਨਾ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਜੇ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਆਧਾਰਭੂਤ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਪਰਖਣਾ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਬਣਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਰੋਤ ਉੱਤੇ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਚੱਟਾਨ ਉੱਤੇ ਨਿਰਮਾਣ ਕੀਤਾ ਹੈ।

"ਜੇ ਸਿਯੋਨ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਉੱਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਹਿਰੇਦਾਰਾਂ ਵਾਂਗ ਖੜੇ ਹਨ, ਉਹ ਅਜੇਹੇ ਮਨੁੱਖ ਹੋਣ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਖ਼ਤਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਣ,—ਅਜੇਹੇ ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਸੱਚ ਅਤੇ ਭੁੱਲ, ਧਰਮਿਕਤਾ ਅਤੇ ਅਧਰਮਿਕਤਾ ਵਿਚਕਾਰ ਭੇਦ ਕਰ ਸਕਣ।

"ਚੇਤਾਵਨੀ ਆ ਚੁੱਕੀ ਹੈ: ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਜੋ ਉਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਨੀਂਹ ਨੂੰ ਡਿਗਾਏ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਅਸੀਂ 1842, 1843 ਅਤੇ 1844 ਵਿੱਚ ਸੰਦੇਸ਼ ਆਉਣ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਦੇ ਆ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮੈਂ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੀ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਉਸ ਜੋਤ ਪ੍ਰਤੀ ਸੱਚੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੋਈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪੈਰ ਉਸ ਮੰਚ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਮਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਉਹ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਦਿਨੋਂ ਦਿਨ ਗੰਭੀਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਖੋਜਦੇ ਰਹੇ, ਜੋਤ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹ ਜੋਤ ਛੱਡ ਸਕਦੀ ਹਾਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ? ਉਹ ਯੁਗਾਂ ਦੀ ਚੱਟਾਨ ਵਰਗੀ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਮੇਰੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦੀ ਆ ਰਹੀ ਹੈ।" Review and Herald, April 14, 1903.

ਜੇ ਸੁਣਨਗੇ, ਉਹ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀਆਂ ਸਮੇਂ-ਸੰਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕਰ ਸਕਣ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਤਿਹਾਸਕ ਅਵਧੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮੇਂ-ਸੰਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਸਮੇਂ ਦੀ ਇੱਕ ਰੇਖਾ ਉੱਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਚਿੱਤਰਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਜਾਂਚ ਦੇ ਉਸ ਪੱਧਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਅਵਧੀਆਂ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਨੇ ਬਾਈਬਲ ਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਤਿਹਾਸਕ ਅਭਿਲੇਖ ਨੇ ਕੀਤੀ, ਤਦ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸਮੇਂ-ਸੰਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਾਲਾ ਇਤਿਹਾਸ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉਸੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵਾਲੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ

ਪ੍ਰਤਿਰੂਪ ਹੈ। ਉਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਨੂੰ ਇਹ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਤਿਹਾਸ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮਝ ਦੇ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋਣ ਉੱਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਅੰਤ ਨੂੰ ਆਰੰਭ ਦੇ ਨਾਲ ਚਿੱਤਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਉਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਰੇਖਾ ਤੋਂ, ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ "ਇੱਕ ਮੰਦਰ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ" ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਮੰਦਰ ਉੱਤੇ, ਜੋ ਨੀਂਹ ਉੱਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਖਰੀ ਸਿਰੇ ਦਾ ਪੱਥਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੰਦਰ ਦੀ ਉਹ ਨੀਂਹ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਮਿਲਰ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ (ਜੋ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨੀਂਹ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ), ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਨੀਂਹ ਸੀ ਜੋ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀ ਸਮੇਂ ਉੱਤੇ ਬਣੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਯਿਸੂ ਆਰੰਭ ਦੇ ਨਾਲ ਅੰਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰੇ ਦਾ ਪੱਥਰ, ਮੰਦਰ ਉੱਤੇ ਆਖਰੀ ਪੱਥਰ—ਨੂੰ ਨੀਂਹ ਦੇ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਹੋਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਮਿਲਰ ਲਈ ਮੰਦਰ ਦੀ ਨੀਂਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀ ਸਮੇਂ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਨੀਂਹ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਹੀ ਸੀ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸ ਕਿਰਪਾ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਬੁੱਧਿਮਾਨ ਮੁੱਖ ਨਿਰਮਾਤਾ ਵਾਂਗ ਨੀਂਹ ਰੱਖੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਉਸ ਉੱਤੇ ਇਮਾਰਤ ਖੜੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਹਰ ਮਨੁੱਖ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੇ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਉੱਤੇ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਮਾਰਤ ਖੜੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੀਂਹ ਤੋਂ ਬਿਨਾ, ਜੋ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਹੈ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਨੀਂਹ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦਾ। 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 3:10, 11.

ਪੌਲੁਸ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੇਹੇ ਮੰਦਰ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਨੀਂਹ ਜਾਂ ਆਰੰਭ ਉਸ ਨੇ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰੇਰੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਸੀਹੀ ਕਲੀਸਿਯਾ ਦੀ ਨੀਂਹ ਰੱਖਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸੇ ਹੀ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਇਹ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਰੀਰ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਮੰਦਰ ਹਨ। ਸੁਲੇਮਾਨ ਦਾ ਮੰਦਰ ਅਤੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚਲੇ ਪਵਿੱਤਰਸਥਾਨ ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਦੀਆਂ ਨੀਂਹਾਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਭ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਹੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਸ ਨੀਂਹ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਲਈ ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦਾ ਮੰਦਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਮੰਦਰ ਦੀ ਨੀਂਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਹੈ; ਪਰ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਹ ਉਹੋ ਜਿਹਾ ਮੰਦਰ ਹੈ ਜੋ ਆਤਮਿਕ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸਮੱਗਰੀ ਨਾਲ ਉਸਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ ਚੋਟੀ ਦਾ ਪੱਥਰ ਵੀ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਚੋਟੀ ਦੇ ਪੱਥਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਨਿਯਮ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲਰਵਾਦੀਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਨਿਯਮ "ਇੱਕ ਦਿਨ ਦੇ ਬਦਲੇ ਇੱਕ ਸਾਲ" ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਸੀ। ਉਸ ਨਿਯਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਸਮੇਂ ਸੰਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਕੋਈ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਨੀਂਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮਕੱਥ ਹੋਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਜੋ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ (ਨੀਂਹ) ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਜੋ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਨਿਯਮ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਨਿਯਮ ਨਿਸ਼ਚਤ ਹੀ "ਪਹਿਲੇ ਉਲੇਖ" ਦਾ ਨਿਯਮ ਹੈ, ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ ਉਸ ਗੁਣ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਹੀ ਅੰਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ।

2 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਕਬੂਲ ਨਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਬਚਾਏ ਜਾਣ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਤਿੰਨ ਅੱਖਰਾਂ ਨਾਲ ਬਣੇ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿੱਚ "ਸੱਚ" ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਸਮੂਹ ਜੋ ਇਸ ਲਈ ਬਲਵਾਨ ਭਰਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਝੂਠ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ, ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਰਾਹਾਂ ਵੱਲ—ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੀਆਂ ਨੀਂਹਾਂ ਵੱਲ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੋ ਪਵਿੱਤਰ ਚਾਰਟਾਂ ਉੱਤੇ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ—ਮੁੜ ਆਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਗਿਆ। ਇਸ ਲਈ, ਜਿਸ ਅੰਸ਼ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:

"ਉਹ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦੂਤ ਜਿਸ ਨੇ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ, ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਤੋਂ ਘੱਟ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਆਪਣਾ ਸੱਜਾ ਪੈਰ ਸਮੁੰਦਰ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਖੱਬਾ ਸੱਕੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰੱਖਣਾ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨਾਲ ਮਹਾਨ ਸੰਘਰਸ਼ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸਰਵੋਚ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਘਰਸ਼ ਯੁਗੋ-ਯੁਗ ਹੋਰ ਵੀ ਪ੍ਰਬਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ

ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਅੰਤਿਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਤੱਕ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਰੀ ਰਹੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਚਤੁਰਾਈ-ਭਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਆਪਣੀ ਚਰਮ ਸੀਮਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵੇਗੀ। ਸ਼ੈਤਾਨ, ਦੁਸ਼ਟ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ, ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਵੇਗਾ ਜੇ ਸੱਚ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ। ਪਰ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦੂਤ ਧਿਆਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਪੁਕਾਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਉਣਾ ਹੈ ਜੇ ਸੱਚ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਏ ਹਨ।”

The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

ਇਸ ਪਿਛਲੇ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ “ਉਹ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੱਚ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕੀਤਾ” ਦਾਨੀਏਲ ਅਤੇ ਮੱਤੀ ਦੀਆਂ ਉਹ ਦੁਸ਼ਟ ਅਤੇ ਮੁਰਖ ਕੁਆਰੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਆਮੋਸ 8:12 ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਤਦ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਚੇਤਾਵਨੀ-ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਖੋਜਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਗੀਆਂ। ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਇਸ ਲਈ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੀਆਂ ਨੀਂਹਾਂ ਸੰਬੰਧੀ ਇੱਕ ਝੂਠ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਸ ਝੂਠ ਨੂੰ 1863 ਵਿੱਚ ਅਪਣਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਰਾ ਰਾਹ ਕੇਵਲ ਪਤਨ ਵੱਲ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ।

ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਜੇ ਮੈਂ ਲਿਖਣ ਲੱਗਾ ਹਾਂ, ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤਿਗਤ ਹੈ; ਪਰ 1863 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜਾ ਨਵਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੰਬੰਧੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ? ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਜੋਨਜ਼ ਅਤੇ ਵੈਗਨਰ ਦੀ 1888 ਦੀ ਸੁਨੇਹੇ ਬਾਰੇ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹੀ ਸੁਨੇਹਾ ਉਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ 1888 ਵਿੱਚ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਲਈ ਨਵਾਂ ਅਤੇ ਚੱਕਾਉਣ ਵਾਲਾ ਜ਼ਰੂਰ ਲੱਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਉਹ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਅਤੇ ਉਹ ਚੱਕਾਉਣ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕਿਸੇ ਨਵੇਂ ਸੁਨੇਹੇ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਅੰਨ੍ਹੇਪਣ ਕਰਕੇ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ 1863 ਤੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਛਾਂਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਨੇ 1863 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਨੂੰ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਦਰਸਾਇਆ ਸੀ; ਇਸ ਲਈ ਲਾਓਦੀਕੀਆ ਦੀ ਅੰਧਤਾ 1863 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਦੀ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਪਰ 1863 ਵਿੱਚ ਕਲੀਸਿਆ ਨੇ ਅਧਿਕਾਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੇਵੀਆਂ ਛੱਬੀ ਦੇ “ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ” ਸੰਬੰਧੀ ਉਸ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਮਿਲਰ ਵੱਲੋਂ ਖੋਜੀ ਗਈ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ “ਸਮੇਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ” ਸੀ। 1863 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰੋਸ਼ਨੀ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੋਈ! ਕੀ ਬਦਲਿਆ?

ਮੰਦਰ ਦੀ ਨੀਂਹ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਪੱਥਰ, ਜੋ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ ਉੱਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ, 1863 ਵਿੱਚ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਵੱਲੋਂ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਪਹਿਲਾ ਪੱਥਰ ਜੋ ਮਿਲਰ ਨੇ ਮੰਦਰ ਦੀ ਉਸ ਨੀਂਹ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਸਮੇਂ ਉੱਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਦਾਨੀਏਲ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਾਲਮੇਨੀ, “ਅਦਭੁੱਤ ਗਿਣਣਹਾਰ,” ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ, ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਪੱਥਰ ਜੋ ਮਿਲਰ ਨੇ ਖੋਜਿਆ...

“ਠੁਕਰਾਏ ਹੋਏ ਪੱਥਰ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਿਆਂ, ਮਸੀਹ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਇੱਕ ਅਸਲ ਘਟਨਾ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਘਟਨਾ ਪਹਿਲੇ ਮੰਦਰ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਦਾ ਖਾਸ ਲਾਗੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਆਗਮਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਯਹੂਦੀਆਂ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਲ ਨਾਲ ਅਸਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਲਈ ਵੀ ਇੱਕ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸੁਲੇਮਾਨ ਦਾ ਮੰਦਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ, ਤਦੋਂ ਕੰਧਾਂ ਅਤੇ ਨੇਹ ਲਈ ਵਿਸ਼ਾਲ ਪੱਥਰ ਖਾਣ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ; ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਮਾਣ-ਸਥਾਨ ਤੇ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਂਦਾ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਅੰਜਾਰ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ; ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੇ ਕੇਵਲ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਤੇ ਰੱਖਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਨੇਹ ਵਿੱਚ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਅਸਧਾਰਣ ਆਕਾਰ ਅਤੇ ਵਿਲੱਖਣ ਰੂਪ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਪੱਥਰ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਪਰ ਮਜ਼ਦੂਰ ਉਸ ਲਈ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਾ ਹੋਏ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਿਨਾ ਵਰਤੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਖਿੜ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦਾ ਸੀ। ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇੱਕ ਠੁਕਰਾਇਆ ਹੋਇਆ ਪੱਥਰ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਨਿਰਮਾਤੇ ਕੋਨੇ ਦੇ ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਦੇ ਪੜਾਅ ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਦ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਤੱਕ ਐਸਾ ਪੱਥਰ ਲੱਭਿਆ ਜੋ ਯਥੇਸ਼ਟ ਆਕਾਰ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਠੀਕ ਰੂਪ ਦਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸ ਖ਼ਾਸ ਥਾਂ ਨੂੰ ਭਰ ਸਕੇ ਅਤੇ

ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਟਿਕਣ ਵਾਲੇ ਵੱਡੇ ਭਾਰ ਨੂੰ ਝੱਲ ਸਕੇ। ਜੇ ਉਹ ਇਸ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਥਾਂ ਲਈ ਅਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਚੋਣ ਕਰਦੇ, ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਪੈ ਜਾਂਦੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਐਸਾ ਪੱਥਰ ਲੱਭਣਾ ਸੀ ਜੋ ਸੁਰਜ, ਪਾਲੇ ਅਤੇ ਅੰਧੀ-ਤੂਫ਼ਾਨ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਵੇ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਮਿਆਂ ਤੇ ਕਈ ਪੱਥਰ ਚੁਣੇ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਵਿਸ਼ਾਲ ਭਾਰਾਂ ਦੇ ਦਬਾਅ ਹੇਠ ਉਹ ਟੁੱਟ-ਟੁੱਟ ਕੇ ਚੂਰ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਹੋਰ ਕੁਝ ਅਚਾਨਕ ਵਾਤਾਵਰਣਿਕ ਬਦਲਾਅ ਦੀ ਕਸੌਟੀ ਸਹਿ ਨਾ ਸਕੇ। ਪਰ ਆਖ਼ਿਰਕਾਰ ਧਿਆਨ ਉਸ ਪੱਥਰ ਵੱਲ ਦਿਵਾਇਆ ਗਿਆ ਜੋ ਇੰਨਾ ਲੰਮਾ ਸਮਾਂ ਠੁਕਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਹਵਾ, ਧੁੱਪ ਅਤੇ ਤੂਫ਼ਾਨ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਰਤਾ ਭਰ ਵੀ ਦਰਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਨਾ ਹੋਈ ਸੀ। ਨਿਰਮਾਤਿਆਂ ਨੇ ਇਸ ਪੱਥਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਨੇ ਇੱਕ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹਰ ਕਸੌਟੀ ਸਹਿ ਲਈ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਨਿਰਣੈ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇ ਇਹ ਕਠੋਰ ਦਬਾਅ ਦੀ ਕਸੌਟੀ ਵੀ ਸਹਿ ਲਵੇ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਕੋਨੇ ਦੇ ਪੱਥਰ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਵੇ। ਪਰਖ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਪੱਥਰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਆਪਣੀ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਥਾਂ ਤੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਬੈਠਦਾ ਸੀ। ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਯਸਾਯਾਹ ਨੂੰ ਵਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਪੱਥਰ ਮਸੀਹ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ। ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:”

“ਸੈਨਾਂ ਦੇ ਯਹੋਵਾਹ ਨੂੰ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਜਾਣੋ; ਉਹੀ ਤੁਹਾਡਾ ਡਰ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਉਹੀ ਤੁਹਾਡਾ ਭੈ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਹੋਵੇਗਾ; ਪਰ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਦੋਹਾਂ ਘਰਾਂ ਲਈ ਠੋਕਰ ਦਾ ਪੱਥਰ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਚੱਟਾਨ, ਅਤੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਲਈ ਫੰਦਾ ਅਤੇ ਜਾਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤੇ ਠੋਕਰ ਖਾਣਗੇ, ਅਤੇ ਡਿੱਗਣਗੇ, ਅਤੇ ਟੁੱਟ ਜਾਣਗੇ, ਅਤੇ ਫੰਦੇ ਵਿੱਚ ਫਸਣਗੇ, ਅਤੇ ਫੜੇ ਜਾਣਗੇ।” ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਾਲੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਆਗਮਨ ਤੱਕ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਨਬੀ ਇਹ ਵਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਠਿਨ ਪਰੀਖਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਕਸੌਟੀਆਂ ਸਹਿਣੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੁਲੇਮਾਨ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਕੋਨੇ ਦੇ ਪੱਥਰ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਵਰਤਾਅ ਸੀ। ‘ਇਸ ਲਈ ਪ੍ਰਭੂ ਯਹੋਵਾਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਵੇਖੋ, ਮੈਂ ਸਿਯੋਨ ਵਿੱਚ ਨੀਂਹ ਲਈ ਇੱਕ ਪੱਥਰ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਪਰਖਿਆ ਹੋਇਆ ਪੱਥਰ, ਇੱਕ ਕੀਮਤੀ ਕੋਨੇ ਦਾ ਪੱਥਰ, ਇੱਕ ਪੱਕੀ ਨੀਂਹ: ਜੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਘਬਰਾਏਗਾ ਨਹੀਂ।’ ਯਸਾਯਾਹ 8:13-15; 28:16।”

“ਅਨੰਤ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਨੀਂਹ ਦਾ ਪੱਥਰ ਚੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਉਹਨੂੰ ਆਪ ਹੀ ਰੱਖਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ‘ਇੱਕ ਪੱਕੀ ਨੀਂਹ’ ਕਿਹਾ। ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਆਪਣੇ ਭਾਰ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਇਸ ਉੱਤੇ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਝੱਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਪੂਰੀ ਨਿਡਰਤਾ ਨਾਲ ਇਸ ਉੱਤੇ ਇਮਾਰਤ ਖੜ੍ਹੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮਸੀਹ ਇੱਕ ‘ਪਰਖਿਆ ਹੋਇਆ ਪੱਥਰ’ ਹੈ। ਜੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਕਦੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਉਸ ਨੇ ਹਰ ਇਕ ਪਰਖ ਨੂੰ ਸਹਾਰਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਆਦਮ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਦਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਦਾ ਭਾਰ ਸਹਾਰਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਬੁਰਾਈ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਉੱਤੇ ਮਹਾਂ-ਵਿਜੇਤਾ ਹੋ ਕੇ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਹਰ ਇਕ ਤੋਬਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਾਪੀ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਸੁੱਟੇ ਭਾਰਾਂ ਨੂੰ ਝੱਲਿਆ ਹੈ। ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਹਿਰਦੇ ਨੇ ਰਾਹਤ ਪਾਈ ਹੈ। ਉਹੀ ਪੱਕੀ ਨੀਂਹ ਹੈ। ਜਿਹੜੇ ਸਭ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਆਸਰਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਪੂਰੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਕਰਦੇ ਹਨ।”

“ਯਸਾਯਾਹ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਹੀ ਪੱਕੀ ਨੀਂਹ ਅਤੇ ਠੋਕਰ ਦਾ ਪੱਥਰ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨਾਲ ਲਿਖਦੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰੇਰੀ ਪਤਰਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਨੀਂਹ ਦਾ ਪੱਥਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਠੋਸ ਦੀ ਚੱਟਾਨ ਹੈ:”

“ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਹ ਚੱਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਰਪਾਲੂ ਹੈ। ਜਿਸ ਦੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਜੀਉਂਦੇ ਪੱਥਰ ਵਾਂਗ, ਜੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵੱਲੋਂ ਤਾਂ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਪਰੰਤੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਚੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਅਤਿ ਕੀਮਤੀ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ, ਜੀਉਂਦੇ ਪੱਥਰਾਂ ਵਾਂਗ, ਇੱਕ ਆਤਮਿਕ ਘਰ ਵਜੋਂ ਬਣਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਯਾਜਕਾਈ, ਤਾਂ ਜੋ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਮਨਭਾਵਨ ਆਤਮਿਕ ਬਲੀਆਂ ਅਰਪਣ ਕਰੇ। ਇਸ ਲਈ ਧਰਮ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਵੇਖੋ, ਮੈਂ ਸਿਯੋਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਕੋਨੇ ਦਾ ਪੱਥਰ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ, ਚੁਣਿਆ ਹੋਇਆ, ਕੀਮਤੀ; ਅਤੇ ਜੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੇਗਾ ਉਹ ਕਦੇ ਲੱਜਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਜੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਕੀਮਤੀ ਹੈ; ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਜੋ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਉਹੀ ਪੱਥਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਕੋਨੇ ਦਾ ਸਿਰਾ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਠੋਕਰ ਦਾ ਪੱਥਰ ਅਤੇ ਠੋਸ ਦੀ ਚੱਟਾਨ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਜੇ ਬਚਨ ਨਾਲ ਠੋਕਰ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। 1 ਪਤਰਸ 2:3-8।”

“ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਜੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਮਸੀਹ ਪੱਕੀ ਨੀਹ ਹੈ। ਇਹ ਉਹੀ ਹਨ ਜੋ ਚੱਟਾਨ ਉੱਤੇ ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਟੁੱਟੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਮਸੀਹ ਅੱਗੇ ਅਧੀਨਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਚੱਟਾਨ ਉੱਤੇ ਡਿੱਗਣਾ ਅਤੇ ਟੁੱਟਿਆ ਜਾਣਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸਵੈ-ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਤਿਆਗ ਦਈਏ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੀ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ, ਆਪਣੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਪਛਤਾਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰੇਮ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਮਸੀਹ ਕੋਲ ਆਈਏ। ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਆਗਿਆਕਾਰਿਤਾ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਅਸੀਂ ਮਸੀਹ ਉੱਤੇ ਆਪਣੀ ਨੀਹ ਰੱਖ ਕੇ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।”

“ਇਸ ਜੀਉਂਦੇ ਪੱਥਰ ਉੱਤੇ ਯਹੂਦੀ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀ ਇਕਸਾਂ ਹੀ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹੋ ਇੱਕੋ ਹੀ ਨੀਹ ਹੈ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਅਸੀਂ ਨਿਸ਼ਚਿੰਤਤਾ ਨਾਲ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਭ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੰਨੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਭਾਰ ਅਤੇ ਬੋਝ ਝੱਲ ਸਕੇ। ਅਤੇ ਮਸੀਹ, ਇਸ ਜੀਉਂਦੇ ਪੱਥਰ, ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਰਾਹੀਂ, ਉਹ ਸਭ ਜੋ ਇਸ ਨੀਹ ਉੱਤੇ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੀਉਂਦੇ ਪੱਥਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਨੇਕ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਹੀ ਜਤਨਾਂ ਨਾਲ ਤਰਾਸ਼ੇ, ਮੰਜੇ ਅਤੇ ਸੁਸ਼ੋਭਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ; ਪਰ ਉਹ ‘ਜੀਉਂਦੇ ਪੱਥਰ’ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮਸੀਹ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸ ਸੰਬੰਧ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਬਚਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਅਸੀਂ ਪਰਖਾਂ ਦੇ ਤੂਫ਼ਾਨਾਂ ਦਾ ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਸਾਡੀ ਅਨੰਤ ਸੁਰੱਖਿਆ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪੱਕੀ ਨੀਹ ਉੱਤੇ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰੀਏ। ਅੱਜ ਅਨੇਕ ਭੀੜਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਨੀਹਾਂ ਉੱਤੇ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰਖ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਜਦ ਮੀਂਹ ਵਰ੍ਹੇਗਾ, ਅਤੇ ਅੰਧੀ ਗੱਜੇਗੀ, ਅਤੇ ਹੜ੍ਹ ਆਉਣਗੇ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਰ ਡਿੱਗ ਪਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਨੰਤ ਚਟਾਨ, ਮੁੱਖ ਕੋਨੇ ਦੇ ਪੱਥਰ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ, ਉੱਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।”

“ਜਿਹੜੇ ਬਚਨ ਉੱਤੇ ਠੋਕਰ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ,” ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਮਸੀਹ ਠੋਕਰ ਦਾ ਪੱਥਰ ਹੈ। ਪਰ “ਜਿਸ ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਮਿਸਤ੍ਰੀਆਂ ਨੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਹੀ ਕੋਨੇ ਦਾ ਸਿਰਾ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ।” ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਦੇ ਕਾਰਜ ਵਿੱਚ ਉਪੇਖਾ ਅਤੇ ਅਤਿਆਚਾਰ ਸਹੇ। ਉਹ “ਮਨੁੱਖਾਂ ਵੱਲੋਂ ਤੁੱਛ ਜਾਣਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਤਿਆਗਿਆ ਗਿਆ; ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ ਮਨੁੱਖ ਅਤੇ ਸ਼ੋਕ ਨਾਲ ਜਾਣੂ: ... ਉਹ ਤੁੱਛ ਜਾਣਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੀ ਕਦਰ ਨਾ ਕੀਤੀ।” ਯਸਾਯਾਹ 53:3। ਪਰ ਉਹ ਸਮਾਂ ਨੇੜੇ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਹਿਮਾਵਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੁਆਰਾ ਉਹ “ਸਮਰੱਥਾ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ” ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਰੋਮੀਆਂ 1:4। ਉਸ ਦੇ ਦੂਜੇ ਆਗਮਨ ਵੇਲੇ ਉਹ ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਪੂਰੇ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਜੇ ਹੁਣ ਉਸ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਨ, ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਮਹਾਨਤਾ ਨੂੰ ਪਛਾਣਣਗੇ। ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਹ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪੱਥਰ ਕੋਨੇ ਦਾ ਸਿਰਾ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ।

“ਅਤੇ ‘ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ ਇਹ ਡਿੱਗੇਗਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਚੂਰ-ਚੂਰ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ।’ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਆਪਣਾ ਸ਼ਹਿਰ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕੌਮ ਨਾਸ ਹੋਈ ਵੇਖਣ ਵਾਲੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਟੁੱਟ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਹਵਾ ਅੱਗੇ ਧੂੜ ਵਾਂਗ ਛਿਟਕ ਜਾਵੇਗੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਕੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕੀਤਾ? ਉਹੀ ਚੱਟਾਨ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਜੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਨਿਰਮਾਣ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਹੁੰਦੀ। ਇਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਭਲਿਆਈ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਤਿਰਸਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਉਹ ਧਰਮ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾਇਆ ਗਿਆ, ਉਹ ਦਇਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਲਕਾ ਜਾਣਿਆ ਗਿਆ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਖੜਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਜੇ ਕੁਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਉਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਗਿਆ। ਜੇ ਕੁਝ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਜੀਵਨ ਲਈ ਠਹਿਰਾਇਆ ਸੀ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਮੌਤ ਲਈ ਪਾਇਆ। ਯਹੂਦੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਹੀ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦਾ ਨਾਸ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਕਲਵਰੀ ਉੱਤੇ ਵਹਾਇਆ ਗਿਆ ਲਹੂ ਉਹ ਭਾਰ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਲਈ ਅਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸੰਸਾਰ ਲਈ ਵੀ ਨਾਸ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬੇ ਦਿੱਤਾ। ਐਸੇ ਹੀ ਉਸ ਮਹਾਨ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਨਿਆਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਢਰੇਗਾ। ਮਸੀਹ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਠੋਕਰ ਦੀ ਚੱਟਾਨ ਹੈ, ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਪਹਾੜ ਵਾਂਗ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੀ ਮਹਿਮਾ, ਜੋ ਧਰਮੀਆਂ ਲਈ ਜੀਵਨ ਹੈ, ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਲਈ ਭਸਮ ਕਰ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅੱਗ ਹੋਵੇਗੀ। ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕਿਰਪਾ ਦਾ ਤਿਰਸਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਪਾਪੀ ਨਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।”

“ਅਨੇਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਾਂ ਅਤੇ ਵਾਰੰਵਾਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਰਾਹੀਂ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਯਹੂਦੀਆਂ ਉੱਤੇ ਕੀ ਨਤੀਜਾ ਆਵੇਗਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਹਰ ਯੁਗ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੁਕਤਿਦਾਤਾ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਹੈ। ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਦਰ, ਆਗਿਆ ਨਾ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ਪੁੱਤਰ, ਝੂਠੇ ਬਾਗਬਾਨ, ਤਿਰਸਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਿਰਮਾਤਾ—ਇਹ ਸਭ ਹਰ ਪਾਪੀ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਮਕੱਖ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਤੋਬਾ ਨਾ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਉਹੀ ਦੰਡ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੰਕੇਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸ ਦਾ ਹੋਵੇਗਾ।” Desire of Ages, 597–600.

ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂਗੇ।